

ΚΙΣΣΟΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΣ

Ἄνθεις, Κισσέ, πολύφυλλε, καρπίζεις καὶ φουντώνεις,
τώρα ὅπου μεγάλωσες μὲ μιὰ ζωοῦλα ἄλλη,
πὺν τὴν ἐκρυφορούφηξες μέσ' τῆ σφιχτῆ σου ἀγκάλῃ!
Ἐθράσεψες κ' ἐψήλωσες, σὰ νικητῆς ἀπλώνεις
τοὺς κλώνους τοὺς πολύρριζους στὸ θῦμα σου ἀπάνω,
πὺν μὲ τὰ χἀϊδια γέλασες καὶ τὸ φιλι τὸ πλᾶνο!

... Φτωχὸ κλαράκι, π' ἄπλωσες κ' ἐσὺ ποτὲ τὰ κλώνια
λουλουδιασμένα καρπερά, βαρύφορτα δροσοῦλα,
πὺν τὰ πουλάκια ἔρχονταν καὶ στρώνανε φωλούλα,
καὶ χαιρετοῦσες μὲ χαρὰ τὰ πρῶτα χελιδόνια,
ποιὸς τῶλπιζε, ποιὸς πάντεχε, τ' ἀδύνατο φυτᾶρι,
νὰ σὲ ξεράνει ὕπουλα, τῆ δροσο σου νὰ πάρει;

Δειλὸ σιμὰ θὰ φύτρωνε στὶς ρίζες σου· κι' ἀπλώνει
τ' ἀστύλωτο κορμύκι του ἀπάνω στὸ δικό σου.

Ἄπ' τῆ ζωῆ σου ἀναρροφᾶ, μοιράζεται τὸ φῶς σου
... μὰ σὲ λιγάκι θέριεψε κι' ὀλόγυρά σου στρώνει
τὰ φιδωτὰ πολὺκλαδα, πὺν σὲ σφιχταγκαλιάζουν,
σοῦ κρυφοπίνουν τῆ δροσιὰ καὶ σὲ ξεροφυλλιάζουν.

... , Κισσὸς σκληρὸς βαθύρριζος εἶσαι καὶ σὺ, ὦ πόνε,
φαρμακερέ, κι' ἀγλύκαντε, πὺν στὶς καρδιὲς ριζώνεις
καὶ μὲ τὰ μαῦρα κλώνια σου τὶς σφιχτοξεριζώνεις,
πὺν νὰ τὰ κόψεις δὲν μπορεῖς καὶ σὺ ποτέ σου, χρόνε!
Σὲ θρέφ' ἡ λύπη, ὁ στεναγμὸς, σὲ γιγαντῶν' ἡ θλίψη,
μπροστὰ σου κ' ἡ βασίλισσα, σὰ σκλάβα σου, θὰ σκύψει!

Μάταια κοιτᾶς τὴν πίκρα σου στὰ χεῖλη καὶ στὰ μάτια
νὰ κρύψεις μὲ σταλιὰ χαρᾶς καὶ μ' ἓνα γέλοιο δάκρυ
ἔτσι κ' ἡ σφῆκα τὸ κεντρὸ φυλάει σὲ μιαν' ἄκρη,
τοῦ χρυσοκέντητου κορμιοῦ· ἔτσι κι' αὐτὰ τ' ἀφρᾶτα
τριαντάφυλλα μοσχοβολοῦν, μά! ἀγκάθια κρύβουν γύρω
στὰ δροσερὰ ροδόφυλλα, στ' ἀπάρθενο τὸ μῦρο!

Ν. Βάρσος
Τάξη Ε'